

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R.P. Francisci Arias, Societatis Iesv Theologi, De Oratione
Mentali Et Mysteriorvm Vitae D.N. Iesv Christi &
benedictae Matris eius meditatione**

Arias, Francisco

Coloniae Agrippinae, 1616

Cap. V. Propter illos homo consolationem seponens nihil amittit, sed
multum lucratur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48934](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48934)

314 FRANC. ARIAS CAP. IV
consolaretur, pedes illorum ables
ret, & de rebus eis necessarijs pu
spiceret. Sic igitur Sancti in neces
tate, caritatis & misericordiae ope
ra consolationibus, & suavi divini
contemplationis quieti præfer
bant.

CAP. V.

*Homo hac de causa consolationem
recollectionem seponens orationem
nihil amittit, sed multum lucratur.*

NON est autem, quod meo
homo, ne quid hac ratione
de profectu, fructu, & ver
orationis consolatione amittat
imò certum est hac ratione in om
bus maius illum sibi meritum coll
gere. Hisce namque caritatis & ob
dientiae operibus orationem adiu
vans, præter magnū illud meritum
quod hisce sibi promeretur, vbi
orationem redierit, maius illi in
dem ad divinā voluntatem cogn
scendam lumen, & maius ad ip
cos

complendam robur dabit Deus: cō-
 cedetque, vt breuissimo tempore
 maiorem ex eadem amoris diuini
 fructum, solidiores, verioresq; vir-
 tutes eliciturus sit, quā forsan elice-
 ret, si his se operibus non adiuuaret.
 Nam vnum ē præmijs quæ Deus o-
 peribus caritatis in hac vita promi-
 sit, est vt animam magis illustret,
 maioresque illi vires & spirituales
 ad omne bonum vigorem suppedi-
 ter. vt Isaias Propheta testatur di-
 cens, *Cum effuderis esurienti animam* *Isai. 58.*
tuam, & animam afflictam repleue-
ris, orietur in tenebris lux tua, & tene-
bra erunt sicut meridies: & requiem
tibi dabit Dominus semper, & imple-
bit splendoribus animam tuam, & ossa
tua liberabit, & eris quasi hortus irri-
guus & sicut fons aquarum, cuius non
deficient aquæ, id est, opera gratiæ, o-
 culis diuinis gratissima. si hæc pro-
 mittat Deus panem terrenum esuri-
 entibus porrigenti, ne fortè fame
 moriantur, quid non dabit ijs, qui
 doctrinæ & Sacramentorum gratiæ
 panem animæ frangent, ne præ mor-
 te cul-

Deus largiter id remunerat.

Qui contra agunt deluduntur.

te culpa & poenae aeternae extinguatur, sed resurgat & gratiae, & aeternae gloriae vita viuat? His ergo Deo quando se ad orandum sistunt, memor, sui illos causa, consolatione qua ante ab ipso donabantur, carere voluisse, seque proximo dedere, maiorem haud dubie luculentam consolationem dabit, maiorem abundantia dona & charismata coelestia effundet. Vnde illorum error & abusus, qui cum in recollectione & orationis mentalis exercitio, dari sibi à Deo sensus, consolationes spirituales, & coelestes fructus vident, opera bona, quae antea exercebant, fastidire incipiunt, in illis flaccescunt, quod amplius se recollectioni & orationi dedant: sibi persuadentes, hoc se pacto maiorem quiete & pace spiritus fructum, maioresque consolationes & gratias diuinos experturos. Sed est aduentus nostrum deceptio: unde enim maius robur & fortitudinem ad ea officij & praecipua sunt complenda, maioremque erga opera caritatis

miseri cordiæ affectum, maiorem
ad obediendum superioribus, & æ-
qualibus se & minoribus subijcien-
dum, voluntatem (quæ veri oratio-
nis fructus sunt) haurire debent, in
eo tepescunt & flaccescunt.

Nihil autem in hoc aliud dæmon
spectat, quàm ut recollectionem &
sanctissimum orationis mentalis ex-
ercitium traducat & calumnietur:
homines enim re ipsa videntes, ali-
quos ex hoc exercitio longè alium
quàm deberent fructum, maximeq;
contrarium elicere, illud fastidiunt,
& velut parum proficuum despici-
unt, nec suscipere volunt. His confi-
derandum est, nihil esse, tam bonum
ac sanctum, quo non abuti homines
queant, aut mali inde occasionem
captare. Omne bonum nostrum,
& vnica mundi salus est Christus, &
mysterium crucis, summum tamen
hoc bonum nostrum & mundi salus,
ait Apostolus, *Iudeis scandalum,*
gentibus autem stultitiã fuisse. 1. cor. 1. Sic &
Christi Sacramentis, oratione, & o-
peribus pœnitentiæ & humilitatis,

318 FRANC. ARIAS CAP. V
mali & indiscreti malè vtuntur
tamen propter eorum ignorantiam
aut malitiam, Sacramentorum
pœnitentiarum vsum relinquere
debemus; nam hoc maximè
impietatis signum. Proinde nec
bis, nec cogitatione, in sanctam
collectionem, diuinumq; orationis
diuinorum contemplationis
exercitium iniurijs esse debemus; sed
sus & indiscretiones, quas dæmon
introducere malitia contendit
gere. Quamobrem relinquere
dicit ea, quæ diximus: consolatione
bus & dulcedine, quâdo eas oratione
ne concedere visum erit Deo, in
vtendo, & ad bonorum operum
exercitium, vt dictum est, dirigenda.
Pensemus autem, quod sicut
postquam manè orationem peregerit
à Deo deinde in bonorum operum
exercitio, consolatione & voluptate
te perfunditur, quam quidem orationis
tempore minimè sensit, sed
post accipit, eò quòd orationi in
buerit: ita etiam fieri, vt eum qui
in sanctis operibus exercuerit, post
quam

DE
quam
lucis
conso
quæ m
operu
Mu
sacra
exemp
licet.
Minor
fratre
spiritu
impri
cater
obedi
imple
conce
gnas
re con
retur
domo
orati
iõriq
nand
se al
quoc
cessi

DE ORAT. MENTALI. 319

quam ad orationem se componet,
lucis & affectuum sanctorum &
consolationum donis donet Deus,
quæ minimè dedisset, nisi bonorum
operum exercitium præcessisset.

Múltis hanc veritatem, quam &
sacra Scriptura & ratio ipsa docet
exemplis ad oculum demonstrare
licet. Legimus in historia fratrum
Minorum, in quodam monasterio
fratrem laicum magni feruoris &
spiritus virum, domesticis officijs,
imprimis cibo fratrum parando va-
cantem, postquam omnia caritatis,
obedienciæ, & humilitatis opera
impleffet, ad orationem mentalem
concedere solitum; & huic tum ma-
gnas Deum consolationes immitte-
re consueuisse. Huic ergo cum vide-
retur, se, si penitus occupationes
domesticas seponeret, & totum se
orationi daret, maiori se gratia ma-
ióriq; inter orandum feruore do-
nandum, superiorem adit orans, vt
se ab officijs omnibus eximeret.
quod illi superior non inuitus con-
cessit. Ergo cum ad orationem se

Pulchrum
exemplū.
par. 1. lib.
10 c. 19.

320 FRANC. ARIAS CAP. V.
componeret, & hæc bonorum op
ram exercitia omisisset, non mo
solita in oratione gratia non cre
sed & acceptam amisit. Vnde re
fuisse deceptum se didicit, & illor
sanctorum operum exercitio, hæc
se à Deo gratiam solitum acciper
Rursus ergo superiorem accedit, &
sua sibi petit officia & munia lac
mans restitui. Ad pristina officia r
uerso, orationis gratiam Deus red
didit, & nouis misericordiæ op
bus eandem anxit. Idem & in ali
quos tacemus (cùm hoc sufficiat)
ipsa experientia docuit, vt euident
sit, quemadmodum alijs in rebus
quæ discretio præscribit, seruanda
sunt, ita & in hoc negotio ad vitæ
Christianæ puritatem adeò spectan
te, seruanda esse. Mediocritas autem
seruanda est hæc, vt scilicet, eti
propter urgentes obedientiæ & ca
ritatis obligationes & necessitates,
orationis interdum seponenda sit
recollectio, non tamé ob quas cum
que proximi spirituales aut corpo
rales necessitates, ordinarium orat
di tem.

DE
di temp
interdu
mus, o
rationi
declara

Ad puri
est, n
nulla
derat

V

est, ita
iam im
siones
tia, ne
corpo
mythe
verfab
est, i
anim
nes, a
ditan
tales

DE ORAT. MENTALI. 324

di tempus, & quod extraordinem
interdum sancto huic exercitio da-
mus, omittendum, vt supra pluribus
rationibus & exemplis Sanctorum
declarauimus.

part. 1. c.
6 & 7.

CAP. VI.

*Ad puritatem finis necessarium etiam
est, nullas in hoc exercitio visiones,
nullas reuelationes, similiaue desi-
derare.*

VT intentio qua ad sanctum
hoc orationis & meditatio-
nis exercitium accedendum
est, ita pura sit, vt diximus, opus et-
iam imprimis est, non desiderare vi-
siones aut reuelationes: verbi gra-
tia, nemo desideret Christum forma
corporali videre, quali, dum hæc
mysteria viuens operabatur, in terra
versabatur, vel quali modo in cælo
est, idque nec oculis corporis, aut
animæ, non desideret alias visio-
nes, aut reuelationes, non inter me-
ditandum raptus, non excessus men-
tales, aut alia exteriora & singula-

O 5

ria